

Maike verdronk als Eskimo

Lichaamsklachten, signalen van de ziel

Lichamelijke klachten kunnen vele oorzaken hebben. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele vertelt over Maaïke, die last heeft van pijnlijke handen, polsen, armen en benen. Bij vlagen is ze ‘dodelijk vermoeid’. Nadat een entiteit is weggestuurd, enkele vorige levens in kaart zijn gebracht en oude geloofs-overtuigingen zijn bijgesteld, komt er verbetering in Maaïkes gezondheid.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Maaïke (56) is coach en begeleidt cliënten die relatieproblemen hebben. Af en toe whatsappen we korte berichtjes naar elkaar, omdat we dezelfde persoon kennen die mantelzorg nodig heeft. Onze appjes zijn gezellig, maar tegelijkertijd oppervlakkig. Tot ze op een dag een berichtje stuurt, waarin ze vertelt dat ze doodmoe is. Ik ken Maaïke als een opgewekte, actieve vrouw, die weinig klaagt over lichamelijke ongemakken, maar ik lees: ‘Ik kan niet eens zelf mijn sokken en schoenen aandoen. Met mijn armen kan ik niet hoger reiken dan mijn schouders. Bukken gaat al helemaal niet en met heel veel pijn. Ik voel me uitgeput.’ Bij het lezen van haar appje zie ik een stokoud, kromgebogen vrouwtje voor me. Het is geen beeld uit een vorig leven van Maaïke, maar het gaat om een andere persoon. Heeft ze last van de energie van iemand anders?

Stokoud buurvrouwtje

‘Heb je veel contact gehad met ouderen, de laatste tijd? Hun energie misschien op je nek genomen?’ Meteen appt ze terug: ‘Oh, ons stokoude Tsjechische buurvrouwtje! Vorig jaar is ze gaan hemelen. Ze woonde naast ons vakantiehuis in Tsjechië en wij zijn na haar dood in haar woning geweest. Daarbinnen hield ik het niet uit, zo deprimerend. Ik werd er onwel van. Ze was al heel lang weduwe en kwijnde daar weg. Zo afgrijselijk!’ De ziel van de overleden buurvrouw - nog aanwezig in de Tsjechische woning waar ze haar eenzame laatste dagen sleet - vond herkenning in Maaïkes aura om aan te haken. Ik zie direct een ander beeld, dat wél betrekking heeft op een vorig leven van Maaïke. Het gaat om een magere vrouw in oorlogstijd, vel over been. Familie kwijtgeraakt, in een gevangenenkamp gestorven. Omdat Maaïke wel gelooft in vorige levens maar er niet meteen belangstelling voor heeft, zeg ik niets. Wel adviseer ik om de zielsenergie van de overleden buurvrouw los te koppelen van haarzelf. ‘Je kunt háár levensmoeheid, gevoelens van eenzaamheid en het door ouderdom amper kunnen bewegen, loslaten. Die zijn niet van jou. Babbel haar ziel maar naar het licht toe.’ Vanwege Maaïkes sensitiviteit en bekendheid met dolen-

de zielen, is ze best in staat om niet-gewenste energie van een overleden persoon zelf te verwijderen. Het is aan haar wanneer en hoe ze dat precies doet. De volgende dag ontvang ik al een appje van Maaïke: ‘Ik voel me heel anders. Ik heb het dode vrouwtje naar het licht gebracht en gezegd dat de vermoeidheidsklachten bij háár hoorden, niet bij mij.’ In de dagen erna trekt Maaïke zelf weer haar sokken aan en strikt ze de veters van haar schoenen. De ‘dodelijke vermoeidheid’ overvalt haar niet meer. Toch blijft Maaïke last houden van pijnlijke ledematen. ‘Mijn armen doen zeer. Ik kan mijn haren niet eens kammen, ik voel me gevangen in mijn eigen lijf. Lamgeslagen.’ Tussen privéberichtjes door vraag ik of ze naar invloeden uit vorige levens wil kijken, vorige levens die mogelijk nog afronding nodig hebben, in de hoop dat haar pijnklachten verminderen. Whatsappend ontdekken we inderdaad ervaringen uit vorige levens, waar het lichaam het zwaar te verduren had. Zoals het leven van een vrouw in de Tweede Wereldoorlog, die vastzat in een concentratiekamp...

Vervagende grenzen

De vrouw kreeg bij het verrichten van dwangarbeid stokslagen op haar nek en schouders. Ze leed honger en haar vermoeide lijf deed dagelijks pijn. Toch ging ze door en gaf ze niet op. Tot de dag dat ze niet meer kon opstaan en in de barak op haar brits bleef liggen. Ze stierf van honger en uitputting, maar had dat amper door. In een ander leven was Maaïke een tot slaaf gemaakte man die op een suikerrietplantage werkte voor een hardvochtige baas. De slaaf maakte lange dagen onder erbarmelijke

‘Ik raakte onder het ijs en kon de randen van het wak niet meer vastgrijpen’

omstandigheden. Toen hij zijn baas een keer tegensprak, leidde die brutaliteit tot een gruwelijke afranseling waardoor hij tot aan zijn dood in dat leven nauwelijks één been kon bewegen en het andere been niet meer goed omhoog kreeg. Hij hield last van vlammeende pijnen in beide benen. Maaïke herkent de zich herhalende geloofsovertuigingen, zowel van de man als de vrouw die ze eens was, in haar huidige leven. Nog altijd werkt ze te hard en te lang door, ook al is ze nog zo moe, met als gevolg dat ze zich 'gevangen voelt in haar eigen lijf' of 'lamgeslagen'. Zelden dient ze anderen van replek en ze let slecht op haar persoonlijke grenzen wat betreft vele (mantel)zorgtaken binnen de familie. Vervagende grenzen bij hulp en zorg verlenen aan cliënten, is voor veel coaches en therapeuten een terugkerend item. Dat laatste herken ik bij mezelf, we moeten er samen om lachen. Eerst jezelf helpen, daarna pas de ander! Het contact met Maaïke verandert van oppervlakkig naar intensief door de vele berichtjes die over en weer gaan. Ze ontdekt een vorig leven in de Katharentijd, waar ze als intuïtieve vrouw op de brandstapel

'Ik wil alle kou in dat oude leven laten'

belandde (en stierf met 'vlammende pijnen' in het vuur), en een leven als dader. Een grote sterke man, voortdurend in gevecht om grondgebied. Met het grootste gemak ging hij over landsgrenzen én over persoonlijke grenzen heen. Hij doodde tegenstanders door ze eigenhandig de nek om te draaien. Knak! Een geluid dat Maaïke de rillingen bezorgt. Het is voor haar een verrassend inzicht, dat ook zij in een leven in staat was om anderen pijn te doen. Loslaten van oude schuldgevoelens en vastgeroeste gedachten over pijn en grenzen, resulteren bij Maaïke stap voor stap in pijnverlichting in het hier-en-nu. Werken aan vele kleine beetjes kan net zo effectief zijn als werken aan één groot trauma. Ook bezoekt ze, ter aanvulling op mijn speelse manier van therapie doen via whatsapp, een alternatieve arts die haar pijn verlicht met extra vitaminen, speciale mineralen en een aangepast dieet.

Koud

In één van onze berichtjes over mantelzorgactiviteiten schrijft Maaïke: 'Ik zorg veel te veel voor iedereen. Ik voel aan mijn water dat dat niet goed voor me is. Had ik maar beter naar mezelf geluisterd. Als ik te veel voor anderen zorg, dan is het *knak* en kan ik niet meer omhoogkomen.

Vandaag heb ik het koud tot op het bot. Mijn polsen, handen en armen verstijven. Ik kan niet eens meer iets oppakken wat vlak voor me ligt.' Bij het lezen van haar berichtje 'hoor' ik plotseling keihard het geluid van krakend ijs. Ik zie het beeld voor me van een Inuit-vrouw, die door het ijs zakt en in een wak terecht komt. Alle eerdere door Maaïke gedane uitspraken over haar gezondheidsproblemen komen samen in een oude ervaring, die nooit goed begrepen is noch emotioneel verwerkt. Over dit vorig leven vertellen, zorgt voor een doorbraak in het helingsproces...

Het poolcirkelgebied, een koude omgeving met veel sneeuw. Een hard leven voor een jonge vrouw, moeder van kinderen. In barre winters houdt ze haar kinderen en anderen in leven met vis, die ze zelf vangt. Om bij de vissen te komen, moet ze wakken slaan in bevroren water. Dit doet ze met primitief gereedschap, een kleine handbijl gemaakt van dierlijk bot. Maaïke vertelt in een audio-bericht: "Ik was een jonge moeder, die in het hoge noorden woonde, een Eskimogebied. Lang geleden. Het leven was hard en moeizaam. In de winter, als alles dichtgevroren was, moesten we wakken slaan om toch nog vis te kunnen vangen, om te kunnen eten. Op een dag sloeg ik een wak, maar ik had de dikte van het ijs niet goed genoeg gecontroleerd omdat ik met mijn hoofd bij mijn kinderen was. Ik hoorde een snerpend geluid - KNAK! - en zakte door het ijs. Ik raakte onder het ijs en kon de randen van het wak niet meer vastgrijpen. Ik had primitief gereedschap gebruikt, normaal voor die tijd, maar ik kon ook niet meer reiken naar de bijl van bot, die boven op het ijs, naast het wak, lag. In het ijswater voelde ik, dat dit mijn einde betekende. Dat wilde ik niet! Ik maakte me zorgen om de kinderen, die dan niet te eten zouden hebben. Ik had een moederrol voor velen, zeker weten, ik zorgde voor Jan en alleman en nog veel meer. Daarin was ik figuurlijk over een grens heengegaan en nu letterlijk: door het ijs gezakt! Ik had me zagezegt op glad ijs begeven door me veel te veel te bekommeren om het eten voor iedereen. Was ik maar niet zo lang doorgestaan in het zorgen voor anderen. Ik probeerde mijn schouders tegen de scherpe randen van het wak af te zetten om er toch nog uit te komen, maar mijn door kou verstijfde handen konden niets meer doen. Mijn polsen, armen en bovenarmen waren intens koud. Ik wilde me omhoog hijsen aan de afbrokkelende randen van het wak, me omhoog duwen, maar dat ging niet! Mijn lichaam deed zo'n zeer! Ik kon niets meer vastpakken. Het werd in- en in koud, mijn hele lichaam verstijfde. Ik kon me niet meer bewegen en verloor alle kracht. Dit ging snel. Het laatste dat ik voelde was paniek en stijfheid overal. Alles in mijn lijf deed zeer van de kou.

In dat leven stierf ik, zo jong nog, aan de bevroeringsdood. Het was een hard leven geweest en ik liet kinderen achter. Dit is allemaal voorbij, het is lang geleden gebeurd. Zolang de Eskimo-vrouw nog stijfheid en pijn voelde, had ze kans om uit het wak te komen en terug te keren naar haar kinderen. Dat is toen niet gelukt. Ik wil alle geploeter - stijfheid, kou tot in mijn botten, mijn ledematen nauwelijks kunnen buigen, het krachteloze, de pijn in mijn onderarmen, handen en polsen en schouders - in dat oude leven

‘Werken aan vele kleine beetjes kan net zo effectief zijn als werken aan één groot trauma’

laten. Toen luisterde ik niet goed naar mijn intuïtie, was ik te veel bezig met zorgen voor anderen. In mijn leven nu, in Nederland, wil ik vooruit kunnen en me soepel bewegen. Mijn eigen verantwoordelijkheid dragen, niet die van anderen. Mijn eigen gevoel volgen. Mijn kinderen zijn intussen volwassen, ze kunnen voor zichzelf zorgen. Natuurlijk, het blijven mijn kinderen, maar ik heb mijn eigen leven en eigen dingen. (Mantel)zorgtaken binnen de familie behoren niet allemaal tot *mijn* verantwoordelijkheid. Ik ben vrij en kan weer ontspannen door het leven gaan met soepele, sterke spieren en botten.”

Warm

Als je niet goed of slecht voor jezelf zorgt, laat je lichaam op een bepaald moment van zich horen. Het geeft een signaal af en gaat pijn doen. Het kan de moeite waard

zijn om zo'n pijnlijke boodschap te onderzoeken. Wat wil je lichaam je duidelijk maken? Waarom zit je niet goed in je vel, in je eigen energie? Lekt er levensenergie weg? Naar wie of wat? Een entiteit, een niet goed afgesloten oude ervaring? Het contact met Maaïke is weer als vanouds: gezellig en oppervlakkig. Soms spreken we voor elkaar een audio-berichtje in. Samen hebben we een manier gevonden om elkaar te attenderen op onze (mantel) zorggrenzen. Wanneer zorgtaken ons te veel worden, blazen we stoom af door elkaar een appje te sturen. Om onszelf te herinneren aan: eerst goed voor onszelf zorgen, daarna pas hulp geven aan anderen. Laatst kreeg ik een opgewekt berichtje van Maaïke: 'Ik lig in warm water te badden. Heerlijk!' Ik aptte terug: 'Die warmte is goed voor je botten. Alle beetjes genezing helpen.' •

